

Η LiFO συναντά την Πόλα Χόκινς στο Λονδίνο

Η LiFO ταξίδεψε μέχρι το Λονδίνο για να συναντήσει τη διάσημη συγγραφέα του βιβλίου «Το κορίτσι του τρένου» που επιστρέφει με το «Στην παγίδα του νερού» το οποίο μεταφράστηκε σε 44 γλώσσες και ετοιμάζεται να βγει στον κινηματογράφο. Το βιβλίο της είναι ήδη διεθνές μπεστ-σέλερ –νούμερο ένα στην Αγγλία και στη λίστα των «New York Times»– και μόλις μεταφράστηκε στα ελληνικά από τις εκδόσεις Ψυχογιός.

Σε όποιο βιβλιοπωλείο και αν μπεις στο Λονδίνο δεν υπάρχει περίπτωση να μη δεις να δεσπόζει στην πρώτη σειρά το νέο βιβλίο της Πόλα Χόκινς, το οποίο συγκαταλέγεται ήδη, από τις πρώτες μέρες κυκλοφορίας του, στα διεθνή μπεστ-σέλερ. Από την Αγγλία, που είναι ο τόπος καταγωγής της, μέχρι την Αμερική και την Ελλάδα, η Πόλα Χόκινς σημείωσε τεράστια επιτυχία με το Κορίτσι του Τρένου που μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο με πρωταγωνίστρια την Έμιλι Μπλαντ, ενώ μόλις εξέδωσε το νέο της βιβλίο, Στην παγίδα του νερού, που μεταφράστηκε σε 44 γλώσσες και στην Ελλάδα κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Χωρίς τον αέρα της συγγραφούς-φαινόμενο, απόλυτα σεμνή και εγκρατής, η Χόκινς ξέρεi πως η επιτυχία, που μεταφράζεται σε πολλά χρήματα και δόξα, δεν πρέπει να την αποσπάει από τον σκοπό της, που είναι να γράφει. Τουλάχιστον αυτό μας λέει διαρκώς στην απολαυστική, μίας ώρας και βάλε συνάντησή που είχαμε μαζί της στα γραφεία του εκδοτικού οίκου, στην καρδιά του Λονδίνου, στο Σόχο. Με το απαραίτητο τσάι στο χέρι, συνοδευόμενο από μπισκότια τζίντζερ, η κομψή δεν μπορεί να μην ξεκινήσει από τα τραγικά γεγονότα των ημερών, καθώς εκείνο το πρωινό μαινόταν ακόμα η πυρκαγιά στον Πύργο Γκρένφελντ. Γνωρίζοντας πως και η ίδια ήλγεται από ανθρώπους της καθημερινότητας, τους επαναστάτες από το πουθενά, τις γυναίκες που υποφέρουν από τη βία και την εξουσία των ανδρών –όπως συμβαίνει στην Παγίδα του Νερού–, τη ρωτά-

με για τους ξαφνικούς ήρωες, τους αφανείς πρωταγωνιστές των μεγάλων γεγονότων. «Πάντα μου άρεσε να ξέρω τι μπορούν να κάνουν οι καθημερινοί άνθρωποι, και κυρίως τι δεν μπορούν να κάνουν» λέει σιναϊνώντας. «Απόδειξη, αυτοί που με αυτοθυθία προσπάθησαν να αποτρέψουν τους τρομοκράτες την προηγούμενη βδομάδα –ένος από αυτούς, μάλλον, έχασε τη ζωή του– ή οι πυροσβέστες, τώρα, στην πυρκαγιά. Γι' αυτό και τα βιβλία μου δεν είναι αστυνομικά με την αυστηρή έννοια αλλά μελέτες του συνειδητού και του ασυνειδητού, εξερεύνηση της ανθρώπινης ψυχής». Τη ρωτάω περισσότερο για τους αντιήρωες που φαίνεται να πρωταγωνιστούν στο βιβλίο της, για τους ανθρώπους –και κυρίως γυναίκες– που αδυνατούν να βρουν έναν τρόπο να εναρμονιστούν με την κοινωνία και συνολικότερα με τις προσδοκίες του περιγύρου. «Είμαστε από τη φύση μας πολύπλοκοι και είναι φυσικό να μην μπορούμε πάντα να ανταποκριθούμε στην εικόνα που οι άλλοι έχουν για εμάς κι εμείς για τον εαυτό μας. Όλοι κάνουμε λάθη, είτε στη συμπεριφορά μας είτε στα συμπεράσματα που εξάγουμε. Απόδειξη η Τζουλις, μία από τις πρωταγωνίστριες του βιβλίου, η οποία αντιλαμβάνεται ότι έχει κάνει λάθος όσον αφορά την αδελφή της, αλλά είναι πολύ αργά, κι αυτή ακριβώς είναι η τραγωδία στη σχέση τους. Άλλωστε δεν πιστεύω ότι οι άνθρωποι είναι απόλυτα καλοί ή κακοί αλλά ότι προσπαθούν για το καλό, προβαίνοντας ενίοτε σε λάθος εκτιμήσεις». Είναι προφανές ότι οι ήρωές της δείχνουν κάτι άλλο από αυτό που

είναι στην πραγματικότητα, και αυτό είναι παραπάνω από προφανές στο τελευταίο βιβλίο της: «Ναι, η αλήθεια είναι ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε αυτό που η κοινωνία θεωρεί ότι είναι κάποιος και σε αυτό που αποδεικνύεται στο τέλος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Πάτρικ, ο ήρωας του βιβλίου, που φαίνεται τόσο καλός, αξιοσεβαστός, ηθικός και αξιοπρεπής και οι απόψεις του γίνονταν συνολικότερα αποδεκτές, μέχρι που αποδείχτηκε ότι έκρυβε μια άλλη πτυχή, την οποία οι υπόλοιποι θα καταλάβαιναν αν προβληματίζονταν ελάχιστα για τις ανεξερεύνητες υποθέσεις που τον συνόδευαν, για την τύχη των στενών φίλων του κ.λπ. Η αλήθεια είναι ότι εύκολα βάζουμε ταμπέλες και κατηγοριοποιούμε τους ανθρώπους, αδιαφορώντας για την ουσία. Προσωπικά, δεν αρνούμαι ότι διακατέχομαι από προκαταλήψεις και προσπαθώ διαρκώς να μη βγάζω εύκολα συμπεράσματα. Ωστόσο, όλοι έχουμε μια τάση να βλέπουμε το προφανές, όπως και να γοητεύομαστε από το κακό και όχι από το καλό, να προτιμάμε τα θλίψη από τις ανέφελές ιστορίες, να θέλουμε να ακούμε για περιπτώσεις ανθρώπων στα όρια, να βλέπουμε τι κρύβεται στην άβυσσο του ψυχισμού τους. Ενδεχομένως να φανταζόμαστε τι θα κάναμε εμείς οι ίδιοι, πώς θα αντιδρούσαμε αν αντιμετωπίσαμε ακραίες καταστάσεις».

Απόδειξη η ίδια η Παγίδα του Νερού, που κρύβει μέσα της σκοτεινές ιστορίες που φτάνουν να καλύπτουν μέχρι και ολόκληρους αιώνες, καθώς μια κοινότητα προσπαθεί να καλύψει αμαρτίες της που κρύβονται σε απομακρυσμένο μέρος, στην ονομαζόμενη «Κολυμπήθρα των Πηνιγμών». Δύο γυναίκες βρίσκονται πνιγμένες στον ποταμό που διασχίζει και στοιχειώνει την πόλη, μια ανύπαντρη μητέρα και μια έφηβη, οι οποίες ωστόσο δεν είναι οι μόνες που χάνουν τη ζωή τους στα σκοτεινά νερά. Όχι τυχαία, η μία από τις δύο, και κεντρική αφανής πρωταγωνίστρια του βιβλίου, η Νελ Άμπος, μελετούσε σε βάθος τις ιστορίες των γυναικών που βρέθηκαν νεκρές στα ίδια νερά, φτάνοντας στο μακρινό παρελθόν. Έτσι, οι νεκροί φαίνεται να εμπλέκονται με τους ζωντανούς σε ένα γοητευτικό γαϊτανάκι γεμάτο μυστήρια, από την έφηβη κρήνη της νεκρής έως τις δύο αδελφές της, με τη μία από τις οποίες η απελθούσα είχε μόνιμη κόντρα. Μάλιστα, σε αυτήν τηλεφώνησε προτού πεθάνει, αλλά εκείνη δεν το σήκωσε, αδιαφορώντας για την κλήση της και λέγοντας ψέματα στην αστυνομία. Εν τω μεταξύ, διαφορετικοί χαρακτήρες εμφανίζονται διαρκώς στο προσκήνιο, προσθέτοντας τη δική τους εκδοχή σε μια πολυφωνική αφήγηση που αναδεικνύει όχι μόνο πολλαπλούς γρίφους αλλά και περιγραφές που κάνουν το μυθιστόρημα να είναι απολύτως ατμοσφαιρικό, σχεδόν γκοθ. «Το ήθελα κάτι τέτοιο και ήταν σχεδόν οκόσμη» μας απαντά η συγγραφέας. «Μπορεί όλα να αρχίζουν με τη σχέση ανάμεσα στις δύο γυναίκες, αλλά αυτή ήταν απλώς η αφορμή για να στρίψω γύρω από αυτήν μια ολόκληρη κοινότητα, μια πόλη και μια σκοτεινή, γκοθ ιστορία. Γι' αυτό επέλεξα εσκεμμένα ένα τέτοιο μέρος, για το οποίο πηγή έμπνευσης αποτέλεσαν τα βορειοανατολικά τοπία της χώρας μου. Ομολογώ ότι είχε νοκιάσει και ένα σπίτι στα μέλη αυτά, όπου φρόντισε να μείνει για ένα διάστημα, ώστε να μπορέσει να εμπνευστεί το περιβάλλον που θα φιλοξενούσε τους χαρακτήρες της. Η ίδια, ωστόσο, παραμένει αμετανόητα μια Λονδρέζα γεννημένη στη Ζιμπάμπουε, από όπου έφυγε στα 17 της για να κατακτήσει τη μεγάλη πόλη. Έκανε τα πάντα για να επιβιώσει, πάντα σχε-

ΠΟΛΑ ΧΟΚΙΝΣ
Στην παγίδα του νερού
Μτφρ.: Θωμάς Σκάσιος
Εκδόσεις Ψυχογιός

Βιβλίο
ΣΥΝΕΤΕΥΞΗ ΤΗΝ ΤΙΝΑ ΜΑΝΔΗΑΡΑ

τικά με το γράψιμο, εμπνεόμενη, όπως μας εξομολογείται, από τις παιδικές εικόνες και τη φιγούρα του δημοσιογράφου πατέρα της «με τα ατελείωτα, τρομερά τραπέζια γεμάτα εμβληματικές προσωπικότητες από τον δημοσιογραφικό κόσμο, οι οποίοι συζητούσαν δυνατά για διάφορα θέματα, πίνοντας κρασιά. Τις έχω πολύ έντονα εντυπωμένες στο μυαλό μου αυτές τις εικόνες». Εξού και δούλεψε για χρόνια στον χώρο της δημοσιογραφίας, «αρχικά σε διάφορες οικονομικές εφημερίδες που δεν υπάρχουν πια, όπως η “European” που ειδικευόταν στις πρώην ανατολικές χώρες, μια περίοδο που στα μάτια των Άγγλων φάνταζαν ακόμα ως *terra incognita*, ως χώρες με παράξενα ονόματα. Από κει, πήγα στους “Times” και εργάστηκα ως ξένη ανταποκρίτρια. Έμαθα πολλά από τη δημοσιογραφία, αλλά ποτέ δεν είχα το κίνητρο του “go and get it” που χρειάζεται για να γίνεις καλός ρεπόρτερ. Ήμουν πάντα πολύ εσωστρεφής για τον χώρο».

Γι’ αυτό, όπως ομολογεί, ο βαθύς καημός της και ο πόθος της είναι ουσιαστικά «το να μπορεί να βρίσκεται μακριά από τον κόσμο, σε ένα σπίτι στην εξοχή, δίπλα σε μια λίμνη». Το νερό παραδέχεται πως την ηρεμεί και πως παίζει καταλυτικό ρόλο στο νέο της βιβλίο, αποτελώντας ουσιαστικά τον πρωταγωνιστή: «Όλοι έχουμε άμεση σχέση με το νερό, αν το σκεφτείς, καλή ή κακή. Θυμόμαστε τα παιδικά καλοκαίρια στην ακροθαλασσιά ή τις εκδρομές στη λίμνη, και αυτό είναι κάτι θετικό. Αλλά υπάρχει και μια τρομακτική έκφραση του

νερού που δεν ξέρουμε ποτέ τι κρύβει, τι συμβαίνει στον βυθό του, τι γίνεται όταν αγγιεύει». Άλλωστε, το νέο της βιβλίο είναι ένα παιχνίδι ανάμεσα στο καλό και στο κακό, κυρίως ένα παιχνίδι της μνήμης που συνιστά τον συνδετικό κρίκο για τις πράξεις μας, «καθώς θέλουμε να θυμόμαστε μόνο ό,τι έχει θετικό πρόσημο και να αποθκεύουμε στο βάθος του ασυνειδήτου το βαθύ τραύμα», όπως ομολογεί η ίδια. Είναι προφανές πως η δική της μνήμη προσπαθεί να φέρει στην επιφάνεια τα καλά σημεία, «αν και θυμάμαι τις δύσκολες, οικονομικά, εποχές και την αγωνία», κάτι που τη βοηθάει να μην παίρνουν τα μυαλά της αέρα με την επιτυχία. «Δεν έχω διαμάντια, δεν με ενδιαφέρουν οι πολυτέλειες, εκτός από τα στοιχειώδη, ούτε καν οδηγώ. Επιπλέον, δεν με αφορά η διασημότητα, αφού είμαι συγγραφέας και οι συγγραφείς δεν είναι αναγνωρίσιμοι, αν εξαιρέσεις τη Ρόουλινγκς. Οπότε είναι υπέροχο να μπορώ να περπατώ στον δρόμο και να είμαι ο εαυτός μου – ίσως και να χαζεύω κάποιους που διαβάζουν το βιβλίο μου και να έχω πιο ενεργό ρόλο στη μεταφορά του *Στην παγίδα του νερού* στον κινηματογράφο. Απορώ πώς υπάρχουν συγγραφείς που θεωρούν το γράψιμο το πιο δύσκολο κομμάτι. Για μένα είναι υπέροχο, συναρπαστικό και απολαυστικό. Ευτυχώς, δεν είμαι ο Χέμινγκουεϊ για να με απασχολεί οι πειρασμοί και το μόνο που με απασχολεί είναι να γράφω όσο περισσότερο μπορώ. Είμαι τυχερή που κάνω το πιο συναρπαστικό επάγγελμα στον κόσμο!»